

Рівненський Робертіно Лоретті дав сольний концерт у 13 років

У рівненського співака і піаніста Назара Власюка найвизначніші творчі здобутки ще попереду. Та хлопець вже чимало досягнув, вдячуючи своєму унікальному за чистотою голосу.

Концерти, виступи, пісенні конкурси... Останнім часом життя учня другої дитячої музичної школи Назара Власюка обертається саме в цій сфері. У нього унікально чистий голос, за який тренери телевізійного проекту «Голос Діти» «охрестили» хлопця «рівненським Робертіно Лоретті». Назар записав у студії пісні, які звучали в музичному фільмі рівненського композитора Андрія Пастушенка «То рідна сторона», брав участь у проекті «Рівне. Літо. Музика». Він пише музику, чудово грає і акомпанує на фортепіано. Творчі здобутки хлопця оцінило рідне місто: Назар Власюк – стипендіат міського голови.

17 лютого цього року виповнилася заповітна мрія Назара – у великій залі рідної музшколи він співав найперший у своїй кар'єрі виконавець сольний концерт. Це був його зірковий час, беззаперечний успіх. Назарові аплодували стоячи майже півтисячі рівнян – дорослих і дітей. Було багато квітів, подарунків. Шанувальники довго не хотіли відпустити юного тенора: просили разом сфотографуватися, залишити автограф на програмці. Кореспондент «7 днів» теж попросив у Назара автограф – для наших читачів – і записав із ним маленьке інтерв'ю.

– Назаре, як почувається людині після першого сольного концерту?
– Ну, дуже змучений. І переповнюють емоції.

– Талант і голос – подарунок долі. А де розпочинається особиста участь у створенні мистецтва для людей, які прийшли тебе послухати?

– Цей вогник я відчув, коли в 2012 році на конкурсі «Бурштинові нотки»

заспівав «Санта Лючію». Тоді й зрозумів: моє покликання – бути на сцені і співати, бо людям це потрібно, вони відчули, оцінили пісню. Тоді ж почав серйозніше займатися вокалом і ставитися до цього, як до творчості. Не так важливо – перше, друге місце, чи гран-прі, важливо, як тебе приймають, слухають, підтримують. Найбільша нагорода – щирі оплески. Тоді ти відчуваєш радість, що у тебе з залом любов взаємна.

– Яка найкраща публіка була у тебе на концертах?

– Сьогоднішня! Було багато незнайомих, але я бачив також очі своїх друзів, однокласників, учителів. Я радий, що в мене вийшло все зробити, як задумав.

– Тобі доводилося співати на майданах із волонтерами, на полігонах перед вояками. Які вони як слухачі?

– Ще більш відкриті. Солдати були стомлені, їм там доводиться нелегко. Вони щиро раділи, що ми до них приїхали з концертом, що пам'ятаємо про них. Це дуже вдячні слухачі.

– На що ти витрачати меш стипендію міського голови?

– На те, для чого її призначили – на творчість, навчання, щоб розвиватися в мистецтві. В майбутньому я мрію вчитися в музичному училищі, далі – в консерваторії. Не хочу зупинятися.

– У музичну школу ти прийшов на фортепіанний відділ. Вокал, наскільки я знаю, це додатковий клас. Яка з цих дисциплін для тебе зараз головна?

– Поки не визначився, та й нема потреби. Мені подобається і грати, і співати. А особливо – коли не треба відділяти одне від іншого, коли собі акомпаную.

Я вдячний своїй вчительці вокалу Олені Огонь, яка допомогла мені розкрити голос, так само – вчительці фортепіано Ярославі Спокотович-Дунайській. Це більше, ніж просто навчання: від них я відчуваю і підтримку, і любов. Коли отримуєш від учителів енергію та додаєш іще свою, тоді відчуваєш сили запалити зі сцени слухачів!

– У репертуарі в тебе переважають класичні твори або традиційна естрада, яка ближча до класики...

– Мені найбільш близька класика. Естрадне виконання тільки коли не треба кричати в мікрофон, а співати, використовуючи голос повною мірою.

– А не хотілося спробувати себе в якихось інших музичних напрямках: у рок-музиці, джазі?..

– Наразі рок – категорично ні, можливо, – джаз. Джаз я люблю: драйвовий, легкий, вільний. Але спочатку спробую заспівати джаз для себе.

– Чого ти хочеш від життя?

– Майбутнє хочу пов'язати з театром, музикою. Можливо, стану співаком у опері, актором або гратиму на фортепіано. Я поки що не вирішив. Навіщо поспішати? Все попереду.

Спілкувався Сергій ШНІСАРЕНКО